ERIC de Noorman

door
HANS G. KRESSE.

Het geheim van het grafgewelf

HANS- G. KRESSE

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

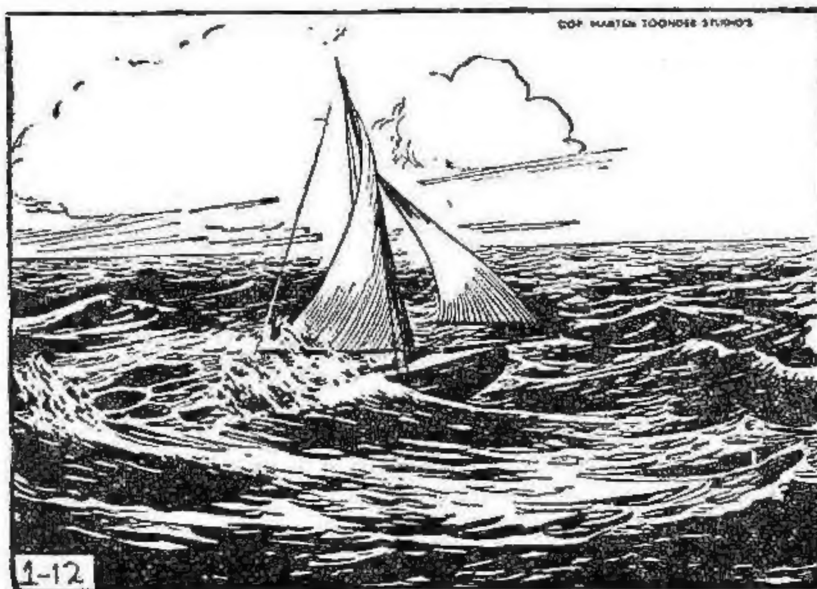
Het Geheim van het Grafgewelf

Uitgeverij :
HET LAATSTE NIEUWS — Em. Jacqmainlaan, 105 - 107, Brussel

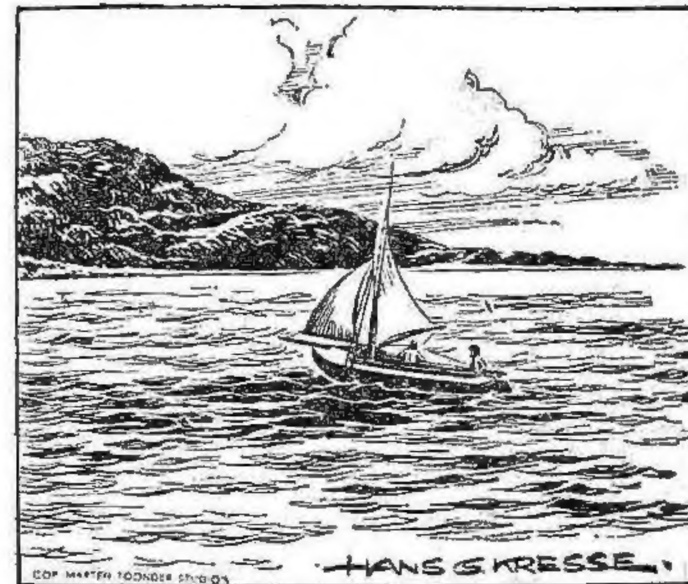
HET GEHEIM

VAN

HET GRAFGEWELF

Eric en zijn vriend Halsa waren reeds verscheidene dagen op weg in de kleine boot. Er woei een flinke bries uit het Zuiden, zodat zij goed opschoten. Hun laatste avontuur kwam hen nog slechts voor als een bange droom en zij verheugden zich beiden in het vooruitzicht eindelijk weer thuis te zullen zijn.

Doch plotseling gebeurde er iets, dat al hun schone vooruitzichten in de war dreigde te sturen. Door een onhandige beweging sloeg de grote zeilboom tegen het watervat, dat achter in de boot stond en voor zij het konden verhinderen, was hun kostelijke voorraad zoet water weggestroomd. Met de rest, die zij nog wisten op te vangen, konden zij twee dagen rondkomen. De derde dag spartelden zij ook door, alhoewel de dorst hen toen reeds begon te kwellen, doch na een paar dagen begon het er somber voor hen uit te zien.

— Het is toch te gek, mompelde Halsa moeilijk, dat we, na alles wat we hebben meegemaakt, nu van dorst zouden moeten omkomen.

— Toch begint het er op te lijken antwoordde Eric. Als we niet spoedig een eiland vinden, waar we onze voorraad kunnen vernieuwen, zijn we verloren.

Maar weer was het geluk met hen want de volgende morgen, bij het aanbreken van de dag, slaakte Eric plotseling een verheugde kreet:

— Ik zie land!

En werkelijk, in de verte rezen de begroeide heuvels van een eiland uit zee op.

Handig stuurde Eric het vaartuig door de branding en even later betraden de twee vrienden het eiland.

— Hier zullen wij stellig water vinden, merkte Eric op, kijk naar de weelderige plantengroei om u heen. Kijk, daar hangen zelfs kokosnoten !

Inderdaad zag alles er even fris en groen uit en welgemoed begonnen beide mannen zich een weg door de wildernis te banen. Zij schoten niet wel op, want Erik zowel als Halsa waren uitgeput van dorst. Doch het vooruitzicht misschien binnenkort zoveel te kunnen drinken als zij wilden, gaf hun nieuwe krachten. Gelukkig behoefden zij niet ver te gaan. Na een kwartiertje stonden zij voor een bron met het helderste water, dat zij ooit gezien meenden te hebben.

— Denk erom, dat ge niet teveel tegelijk drinkt, waarschuwde Eric, terwijl hij zich op de knieën liet vallen en zijn handen in het heerlijke, koele water stak. Nadat zij hun eerste dorst gelest hadden, vulden zij hun waterzakken.

— We moeten zo gauw mogelijk weer aan boord gaan, besliste Eric. Ik wil hier geen minuut langer blijven dan nodig is.

Halsa was het hier grif mee eens en juist wilden zij de terugweg naar het strand inslaan, toen Halsa luisterend bleef staan.

— Ssst! fluisterde hij, daar heeft iemand om hulp geroepen!

— Ik heb niets gehoord, antwoordde Eric ongelovig, doch op hetzelfde ogenblik weerklonk het opnieuw, een schrille kreet, die niet anders kon zijn dan de roep van een mens in nood.

— Het lijkt wel de stem van een vrouw, fluisterde Eric geschrokken, ga mee, we moeten weten wat hier gebeurt.

En met een paar schreden was hij tussen de hoge varenplanten verdwenen, terwijl Halsa hem op de voet volgde.

Nogmaals weerklonk het hulpgeschrei, waarvan de echo zachtjes natrilde door de wildernis. Steeds dieper drongen de twee vrienden het bos in, in de richting, vanwaar het geluid weerklonken had.

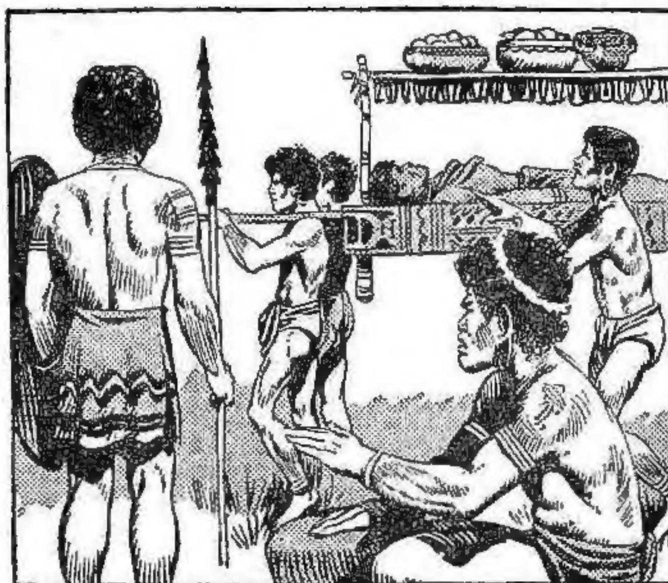
— We mogen geen gerucht maken, fluisterde Eric. Zolang we niet weten, wat er aan de hand is, is het beter, dat men ons niet hoort.

Voorzichtig, zonder een takje te laten kraken, slopen ze verder, tot Eric plotseling zijn vriend met een gebaar deed stilstaan. Tussen de takken door konden zij in de verte een aantal primitief gebouwde huizen met rieten daken zien.

— Een Indianendorp, fluisterde Halsa. We moeten dichterbij zien te komen.

Meter voor meter slopen ze naderbij, tot zij een goed overzicht hadden van de ruimte tussen de hutten. Schrik en ontsteltenis stond op hun gelaat te lezen, toen zij zagen, wat zich daar afspeelde.

Een groot aantal wilden liep bedrijvig heen en weer rondom een baar, waarop het lichaam van een dode lag uitgestrekt. Het was een zonderlinge baar, die twee verdiepingen had. Op de bovenste verdieping stonden schalen met rijst en vruchten.

Toen begonnen aan alle zijden tam-tam's te roffelen en vier reuzen hesen de baar op hun schouders. Een wilde, voorzien van een afschuwelijk masker, stelde zich op aan het hoofd van de stoet.

— Een begrafenis, fluisterde Eric tot Halsa. Die dode zal wel een of ander stamhoofd zijn. Vandaar, dat ze zoveel drukte maken.

Het doffe, rhythmische gedreun van de tam-tam's werd sterker en sterker en de wilden, die zich achter de man met het masker opstelden, deinden zachtjes met hun glimmende zwarte bovenlijven heen en weer en zwaaiden hun knotsen en speren.

— Dat is natuurlijk de medicijnman, legde Eric fluisterend uit, terwijl hij op het afzichtelijke masker wees. Maar ik begrijp niet, wie er om hulp geroepen heeft.

Bijna op hetzelfde ogenblik werd die vraag beantwoord. Tussen de hutten kwamen twee wilden te voorschijn, die een meisje met zich meesleurden. Hoewel zij zich verweerde als een wilde kat, lieten haar bewakers zich daardoor geen ogenblik van streek brengen. Zij sleurden haar over het plein tot achter de baar.

— Ziet ge dat? fluisterde Halsa, die ademloos had toegekeken. Wat zou dat te betekenen hebben?

— Ik geloof, dat ik het weet, antwoordde Eric. Kom mee, we hebben geen tijd te verliezen. We mogen hen geen ogenblik uit het oog verliezen.

— Maar wat heeft dit toch te betekenen? drong Halsa aan; wat kan dit onschuldige kind gedaan hebben en wat zijn ze met haar van plan? Kunnen wij die kerels niet neerschieten?

— In 's hemelsnaam niet, fluisterde Eric verschrikt.

En terwijl de beide vrienden achter de stoet door de wildernis slopen, vertelde Eric, die al meer van de zonderlinge gebruiken van sommige wilden stammen had gehoord, wat dit alles te betekenen had.

— Die vrouw is waarschijnlijk de eerste vrouw van het overleden stamhoofd geweest, legde hij uit, en de wetten van dit volk eisen nu eenmaal dat zij haar man in het graf volgt...

— Levend begraven! viel Halsa in de rede. Ze kunnen die vrouw toch niet in een graf stoppen, terwijl zij nog leeft.

Eric haalde de schouders op.

— Dat zijn nu eenmaal hun wetten. Let op, ik geloof, dat ze het doel van de reis zijn genaderd.

De stoet hield inderdaad stil voor een steile bergwand, waarin de donkere opening van een grote crypte te zien was.

De draagbaar werd op de grond gezet en de wilden vormden er een grote kring rond. Daarna werd het meisje in de kring gevoerd. De tam-tam's gingen nu als razenden te keer en het meisje keek met grote verschrikte ogen die kring van dansende en zwaaiende mannen rond. De medicijnman trad naar voren. Hij wrong zich in de zonderlingste bochten en danste kronkelend en vreemde grimassen makend enige malen om haar heen.

— Als hij haar met een vinger aanraakt, vermoord ik hem, siste Halsa. Waarom blijven we hier toekijken? En waarom doen we niets om haar te redden?

— We zouden niet de minste kans hebben, fluisterde Eric. Het enige wat wij kunnen doen is afwachten tot onze kans komt.

Ademloos volgden de twee vrienden het vreemde schouwspel, dat zich vlak voor hun ogen afspeelde. De medicijnman was het meisje nu genaderd. Bezwerend strekte hij de handen naar haar uit, waarbij hij allerlei vreemde klanken mompelde. Hij deed een paar passen achteruit. weer één vooruit en plotseling ging zijn rechterhand, waarin hij een fel gekleurde, formidabel uitziende strijdknots klemde, dreigend omhoog. Met een bliksemsnelle beweging stormde hij op het weerloze meisje af. Zij gaf een kreet, die door merg en been drong en op hetzelfde ogenblik zoemde zoevend een pijl door de lucht en bleef trillend steken in de borst van de vreemde tovenaar, die zonder een kreet te geven, levenloos neerstortte.

Halsa had zich niet langer kunnen bedwingen en voordat Eric het hem kon beletten, had hij met een vlugge beweging zijn boog aan de schouder gebracht en met dodelijke zekerheid snorde zijn pijl het doel tegemoet.

Als bij toverslag waren alle wilden verdwenen. Er ging een gehuil van schrik op, toen zij hun medicijnman daar plotseling zagen neervallen en zonder zich verder om hem te bekommeren stoven zij in alle richtingen het bos in.

Het meisje dat niets van dit alles begreep, stond met verschrikte ogen naar de bewegingloze gestalte aan haar voeten te staren.

— Kom mee, dit is onze kans ! riep Halsa uit en vooraleer Eric hem kon weerhouden, was hij opgesprongen en rende als een bezetene naar de open plek vóór grot, waar nog steeds het meisje stond.

Eric, die zijn vriend niet in de steek wilde laten, stormde achter hem aan, hoewel hij op het ergste voorbereid was.

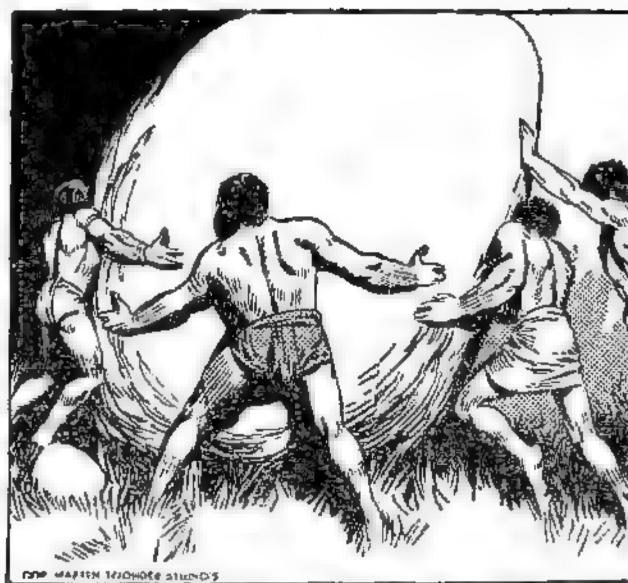
Met een paar grote sprongen was Halsa de open plek overgestoken. Hij stond nu vlak bij het meisje.

— Vrees niets, zei hij, wij zijn vrienden. Wij zijn gekomen om u te redden. Doch op hetzelfde ogenblik snorde er een regen pijlen uit de omliggende bosjes op hen af. Eric greep zijn vriend bij de arm en schreeuwde :

— Kom mee! Rennen! Anders brengen we er het nooit levend af.

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

En terwijl een hagel van pijlen om hen heen kletterde, renden de twee mannen naar de beschutting van het bos. Als door een wonder werden zij geen van beiden geraakt, doch pas nadat zij een goed einde de wildernis waren in gerend, durfden zij stil te staan. Ademloos luisterden zij, of zij achtervolgd werden, maar alles bleef rustig om hen heen.

— We hadden haar moeten meenemen, hijgde Halsa.

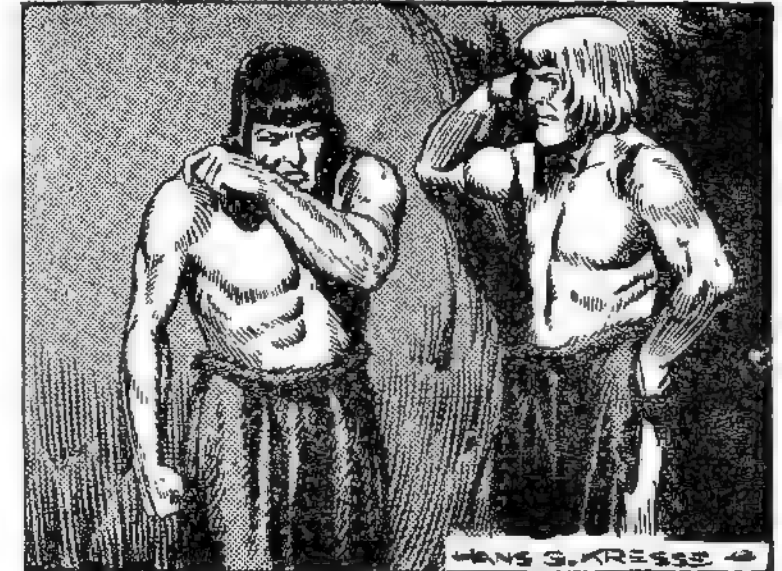
— En dan de kans lopen dat zij door een speer getroffen werd, merkte Eric op. Neen, vertrouw op mij. Onze kans komt nog wel. Ge zijt er alleen te vroeg bij geweest .Maar nu moeten we zien, dat we de weg terugvinden, want als we iets willen doen, moeten we voor alles weten, wat die kerels verder van plan zijn. Ik heb zo'n vermoeden, dat die grot een soort grafkelder is, waar ze het hele zaakje zullen heenbrengen.

Eric had goed gezien, want toen de twee vrienden na enig zoeken de openplek voor de rotswand terug hadden gevonden, zagen ze nog juist, hoe een aantal wilden een reusachtige rotsblok voor de ingang van de grot wentelden. Van de baar of het meisje was niets meer te zien.

— We zijn te laat, fluisterde Halsa. Die steen krijgen we nooit meer weg.

In angstige spanning wachtten zij af, wat er verder gebeuren zou. Maar toen de rotsblok eenmaal op zijn plaats lag, verdwenen de inboorlingen in de wildernis, zonder ook maar één keer achterom te kijken. Ze bleven nog een kwartier in hun schuilplaats zitten, maar toen stond Eric op.

— Alles blijft rustig, zei hij. Ik geloof, dat zij vertrokken zijn. Nu zullen wij zien wat wij kunnen doen.

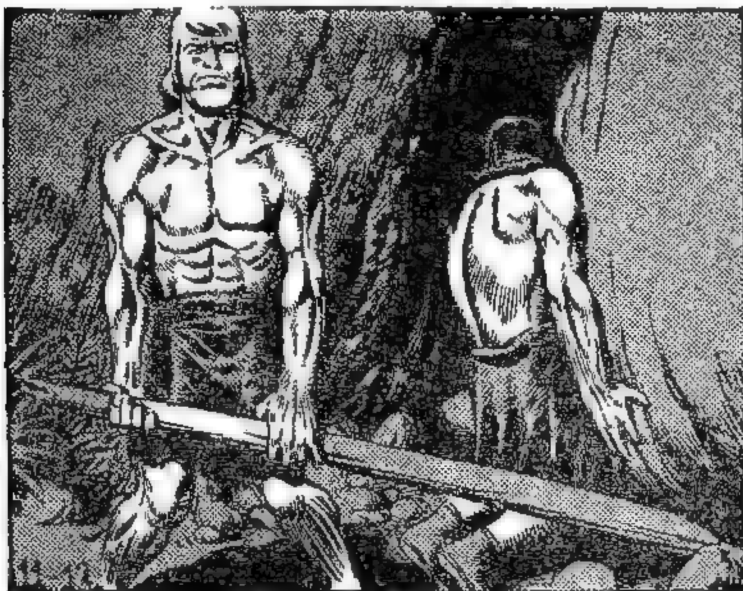
Nog steeds op hun hoede, slopen ze naar de ingang van de grot. Maar niets verraadde dat er nog mensen in de buurt waren en tenslotte waren de beide vrienden ervan overtuigd, dat de wilden naar hun dorp teruggekeerd waren.

— We zullen moeten proberen om die blok van zijn plaats te krijgen. Ik vermoed, dat ze het meisje in de grot hebben opgesloten, tegelijk met de baar van haar overleden echtgenoot.

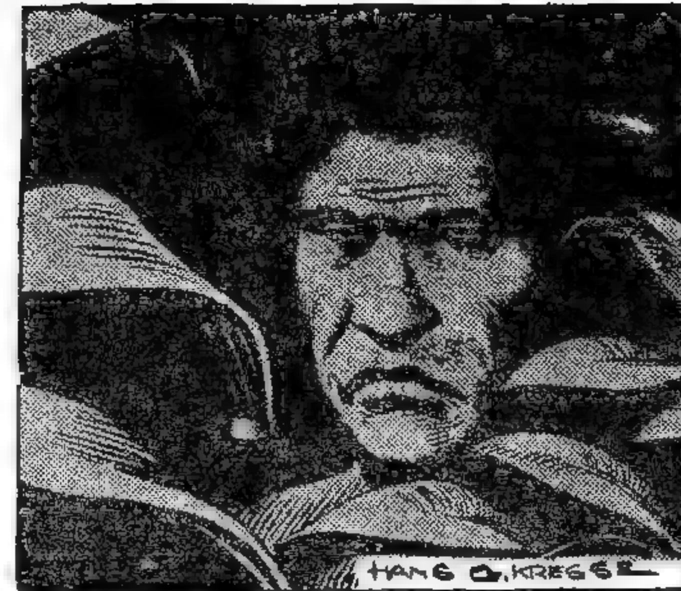
Zij zetten hun schouders onder de rotsblok en begonnen uit alle macht te duwen, doch hoe ze zich ook inspanden, de steen week geen centimeter van zijn plaats.

— Tenslotte moesten zij hun pogingen opgeven.

— Wat moeten we beginnen, zuchtte Halsa verslagen. We hebben onze kans laten voorbijgaan.

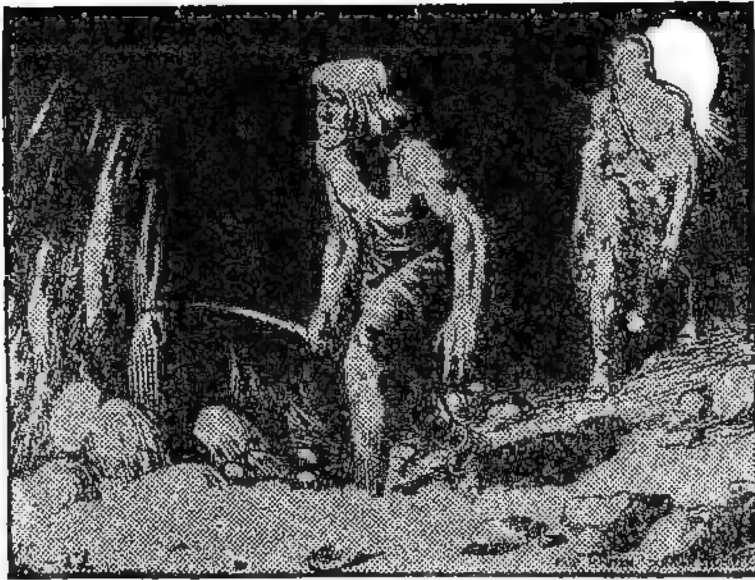

Doch plotseling klaarde Eric's gezicht op.

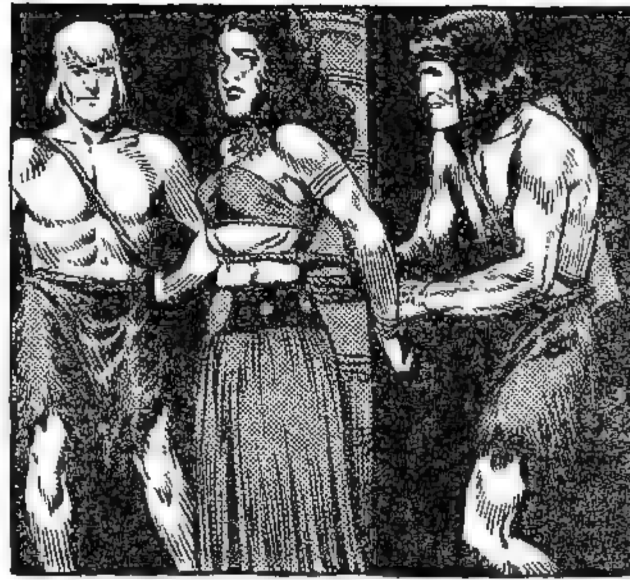
— We zijn niet verslagen, juichte hij. Wat we met onze eigen lichaamskracht niet kunnen, krijgen we voor mekaar als we een hefboom gebruiken. Ga mee, we moeten een paar jonge, rechte stammen zoeken.

Vol goede moed togen ze aan het werk. Een paar rechte stammetjes waren spoedig gevonden en deze ontdoen van zijtakken was het werk van een ogenblik. Aldus gewapend keerden ze naar de rotsblok terug, staken het einde van hun hefboom onder de steen en begonnen met hernieuwde kracht te duwen. En reeds na de eerste poging kwam er beweging in het rotsblok. Het bleek een zwaar karwei, dat hen een paar uur lang bezig hield en hen menige zucht ontlokte, doch iedere centimeter, die de steen verschoof scheen hen nieuwe krachten te geven en eindelijk was de opening zo groot, dat ze er zich konden door wringen.

Voor hen gaapte een donkere ruimte, waarin ze niets konden onderscheiden en amper hun weg konden vinden, doch toen hun ogen eenmaal aan de duisternis gewend waren, begonnen zich vage vormen af te tekenen. Aarzelend en tastend zochten zij hun weg in het duistere rotshol.

Wat zij echter niet wisten, was, dat al hun werkzaamheden waren gadegeslagen. Uit de struiken tegenover de ingang van de spelonk hadden twee donkere ogen al hun bewegingen gevolgd en zodra de twee vrienden de grot waren binnengegaan, sloop een lenige gestalte door de wildernis in de richting van het dorp.

Naarmate hun ogen aan de duisternis gewend waren, vorderden Eric en Halsa vlugger. Zij zagen, dat zij in een nauwe gang waren. Plotseling verbreedde de gang zich en zij kwamen in een grote ruimte.

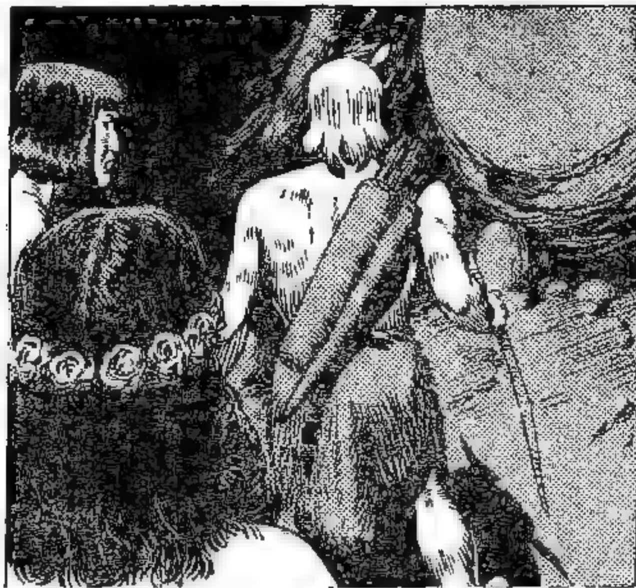
— Waar moeten we nu heen? fluisterde Halsa vragend en zij stonden stil, om hun richting te bepalen. Eindelijk gingen zij op goed geluk verder, doch nog steeds konden zij niets ontdekken. En juist wilde Eric Halsa op het hopeloze van dit zoeken in het donker wijzen, toen Halsa hem aanstootte en voor zich uit wees.

Na een ingespannen turen onderscheidde Eric de vage vorm van iets, dat midden in de spelonk scheen te staan. Zij slopen erop af en plotseling stormde Halsa vooruit.

— Ja, hierheen Eric. Wij hebben haar gevonden! Als het maar niet te laat is!

Midden in de grot stond de baar, waarop nog steeds het lichaam van het overleden stamhoofd lag. Vreemd geurden de vruchten bovenop de baar in deze omgeving. Doch dat bemerkten de beide mannen nauwelijks. Al hun aandacht was voor het meisje, dat met armen en enkels was vastgebonden aan een paal, die vlak voor de baar in de grond stak. Een flauwe glimlach verscheen op haar gelaat, toen zij zag, wie de indringers waren en in een ogenblk hadden Eric en Halsa haar boeien losgesneden. Zij wankelde op haar benen en dreigde te vallen, doch Halsa ondersteunde haar en wilde aan Eric vragen, hem te helpen, toen de Noorman plotseling het hoofd ophief en aandachtig luisterde. Nu hoorde de anderen het eveneens : een dof gedreun aan de ingang van de grot. Men had hen ontdekt!

— Vlug! schreeuwde Eric, naar de uitgang voor het te laat is!

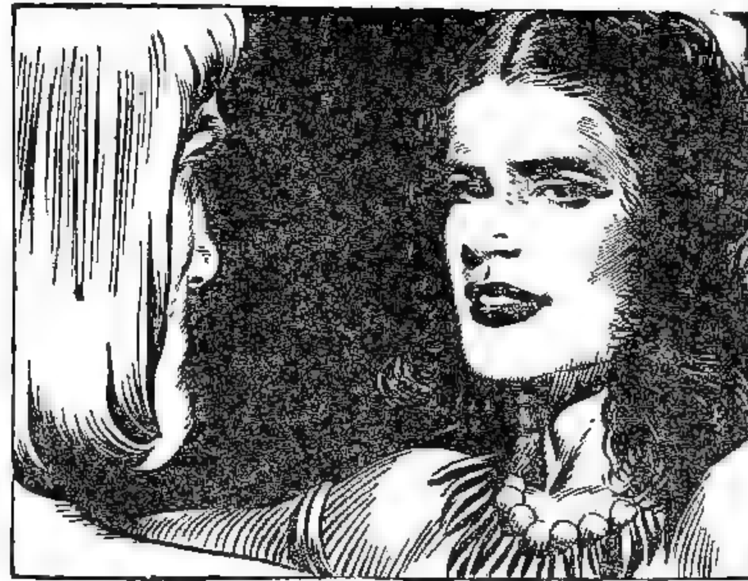
En hij stormde vooruit, terwijl Halsa en het meisje volgden. Ze renden de gang door, struikelend over stenen en oneffenheden, en juist toen ze, buiten adem, de laatste bocht achter zich lieten, zagen ze in de verte een luchtkier, die hoe langer hoe kleiner werd.

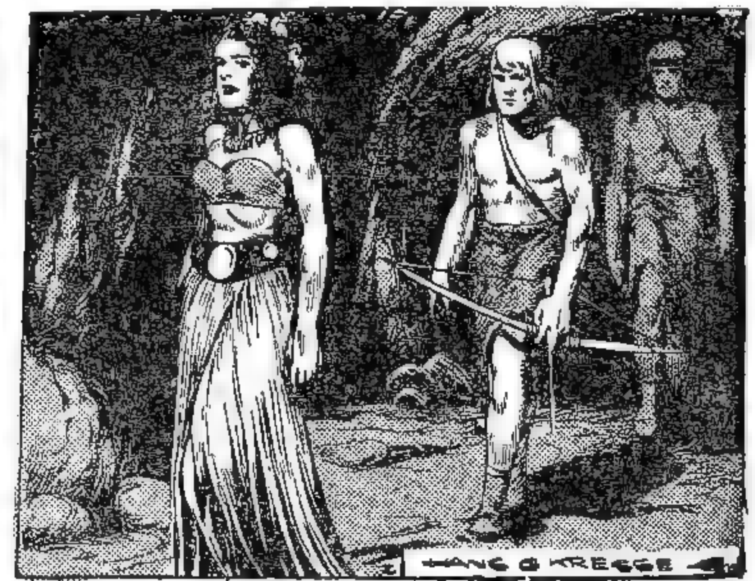
— We zijn te laat, zuchtte Eric en even later staarde het drietal met sombere gezichten naar de geweldige rotsblok, die de uitgang versperde. De inboorling die Eric en Halsa de grot had zien binnen gaan, had haastig zijn stam gewaarschuwd. Met vereende krachten hadden de inboorlingen de steen weer voor het gat gewenteld.

— We moeten proberen het ding weg te duwen, merkte Halsa op, anders zullen we hier jammerlijk omkomen.

— We kunnen proberen, meende Eric, maar het zal niet gemakkelijk zijn, zonder hefbomen. Beide mannen zetten hun schouders onder de rotsblok en duwden, terwijl het meisje in angstige spanning toekeek. Al spoedig lagen de spieren als koorden op hun lichaam en het zweet gutste hun langs het gelaat, doch de steen bewoog geen centimeter.

De beide mannen spanden hun uiterste krachten in om de geweldige steen van zijn plaats te krijgen, maar in de grot hadden zij niet dezelfde kansen als buiten. Hier stonden hun geen boomtakken ten dienste, die zij als hefbomen hadden kunnen gebruiken. Het gevolg was, dat de steen onwrikbaar op zijn plaats bleef. Na enkele tijd hadden Eric en Halsa al hun krachten verbruikt, zonder dat zij het gevaarte hadden voelen bewegen. Het was hopeloos. Maar toen Eric zich eindelijk ontmoedigd omwendde, viel zijn oog op het meisje, dat al die tijd achter hen had gestaan en hen gade had geslagen. Iets in haar gezicht en haar houding gaf hem de indruk dat zij in tweestrijd verkeerde.

— Het gaat niet, zei hij, terwijl hij haar scherp bleef gadeslaan.

— Dan zijn we verloren, antwoordde zij aarzelend, of...

— Of wat? vroeg Eric scherp.

Maar zij schudde het hoofd. Het scheen, dat zij niets meer wilde zeggen, maar toen Eric aandrong, fluisterde zij eindelijk :

— Er is nog een uitgang : een smalle spelonk. Maar dat is de weg, waarlangs de goden binnen komen om de doden te halen. Geen sterveling mag die weg betreden...

Eric lachte, opgelucht.

— Hoe is uw naam, en wie is uw vader? vroeg hij.

— Mijn naam is Aitka, zei het meisje, en mijn vader is M'bongo, het hoofd van de stam der Wongabitik...

— Welnu, hervatte Eric, ook ik ben een koningszoon, en ook Halsa stamt uit een roemrijke geslacht. Zouden drie koningskinderen die vreemde goden niet durven tarten? Leid ons naar die gang! Iets ergers dan deze opsluiting kan ons niet wachten!

Het meisje gehoorzaamde, bevend van angst.

Zij moesten inderdaad een moeilijke weg op. Soms waren de gangen zo nauw, dat zij achter elkander moesten voortkruipen. En op het ogenblik, dat Eric en Halsa de moed begonnen op te geven, slaakte Aitka een triomfantelijke kreet en wees in de verte. Nu zagen de twee vrienden het eveneens : een flauwe lichtschijn aan het einde van de gang.

Vlak voor de uitgang van de grot stroomde een riviertje. Een ogenblik keken zij om zich heen en snoven de frisse buitenlucht op.

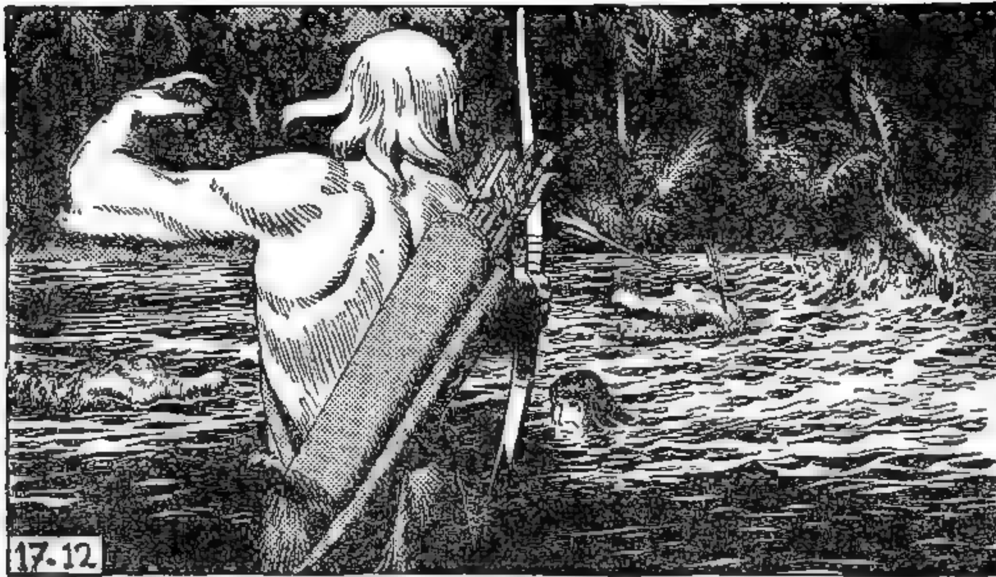
— We zullen door het water moeten waden, zei Halsa. We kunnen links noch rechts. Ik zal voorop gaan, om te kijken of de stroom niet te sterk is en of het water niet te hoog staat.

Vol spanning nagekeken door Eric en Aitka begaf Halsa zich in het water. Gelukkig bleek het riviertje niet diep te zijn, want Halsa was het midden reeds genaderd en het water kwam hem nog slechts tot de heupen.

Doch plotseling zagen Eric en het meisje, dat Halsa een gebaar van schrik maakte.

— Krokodillen! schreeuwde Eric en maakte zich klaar om zijn vriend ter hulp te snellen.

Onbeweeglijk van schrik keek het meisje toe. Met een vaart, die men van zulk monster nauwelijks verwacht zou hebben, maakte een grote krokodil zich los uit de waterplanten langs de oever en schoot recht op Halsa af.

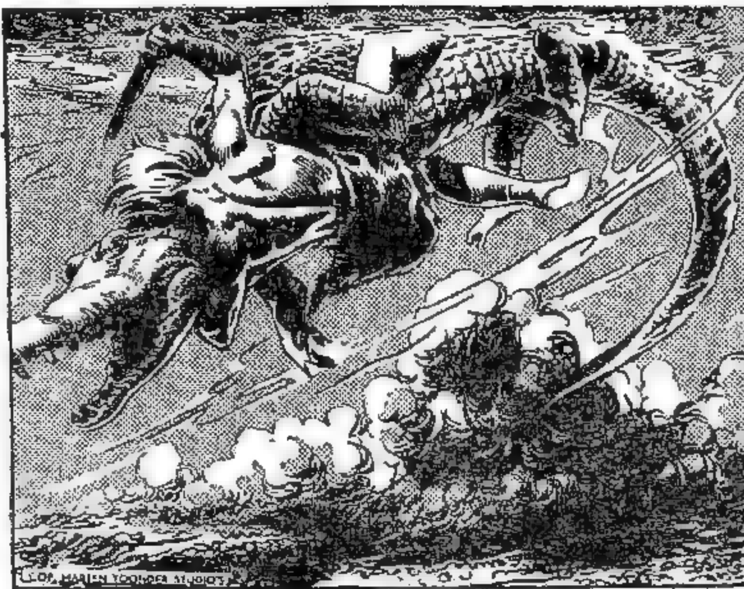

Ieder seconde komt het monster naderbij en ook van de andere kant wordt de dreigend opengesperde muil van een tweede krokodil zichtbaar. Het lot van Halsa scheen bezegeld en het meisje sloeg met een schreeuw van afgrijzen de handen voor de ogen. Doch Eric had zijn tegenwoordigheid van geest geen ogenblik verloren. Met een bliksemsnelle beweging maakte hij de boog van zijn schouder los en een seconde later snorde een met dodelijke zekerheid gerichte pijl zoevend door de lucht en bleef trillend in de kop van het ondier steken : een paar keer sloeg het woest met zijn staart, zodat het water hoog opspatte. Daarna begaven de krachten van het dier; het werd door de stroom gegrepen en verdween snel uit het gezicht.

De tweede krokodil scheen door het verdwijnen van zijn mededinger nog driester geworden te zijn; met een razende vaart schoot hij op zijn weerloze prooi af. Eric had in één oogopslag gezien, dat hij hier met pijl en boog niets vermocht. Hij slingerde de pijlkoker van zich af om niet in zijn bewegingen gehinderd te worden, nam zijn dolk in de hand en sprong zonder zich een ogenblik te bedenken in het water. In zijn haast raakte zijn arm echter een tak aan. Door die onverwachte beweging schoot de dolk hem uit de de handen en verdween met een plons in de diepte.

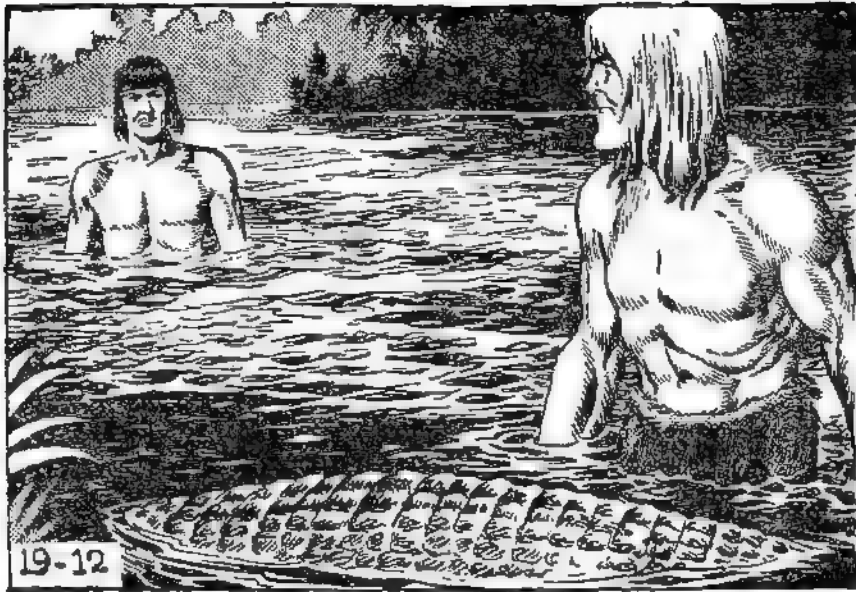

Onder het springen volgde Eric met zijn ogen het wapen. Nauwelijks had zijn lichaam het water geraakt of hij verdween ook reeds onder de oppervlakte. Gelukkig was het water helder, zodat hij niet lang behoefde te zoeken. Iedere seconde was nu van belang, want Halsa, die door de schrik plotseling verlamd scheen, dreigde ieder ogenblik het monster ten prooi te vallen.

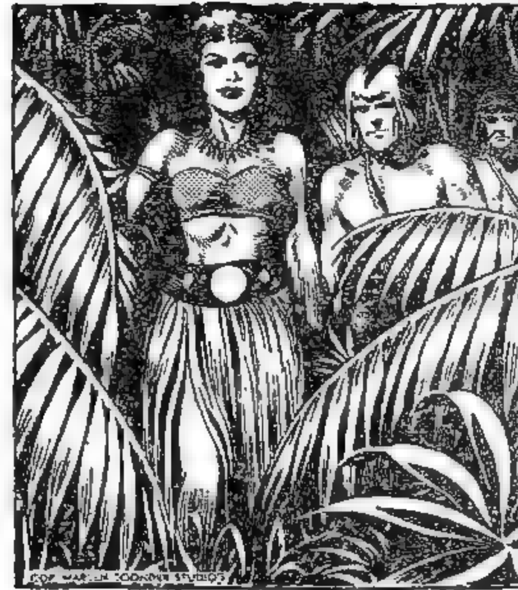
Eric had zijn wapen nu echter stevig in de vuist geklemd; met een paar krachtige slagen spoedde hij zich naar de ongelukkige Halsa, gaf deze een duw, die hem op het nippertje buiten het bereik van de verschrikkelijke muil bracht en stortte zich toen met alle macht. waarover hij beschikte op de krokodil.

Het dier scheen echter niet van zin, de strijd op te geven; het schudde wild met zijn kop en sloeg met zijn staart om zich heen, zodat Eric een paar rake slagen opliep. Hij liet echter niet los, en telkens wanneer hij de kans kreeg verdween zijn dolk tot het heft in de kop van het monster.

Ademloos volgden Halsa en het meisje op de oever de strijd tussen Eric en de krokodil, die weldra in het voordeel van de Noorman scheen te zullen eindigen.

Zij waren hierdoor zo in beslag genomen, dat geen van beiden het bemerkte, dat zij op hun beurt werden gadegeslagen door twee donkere gestalten, die, verborgen in het struikgewas, zwijgend naar hen loerden.

De weerstand van het monster werd al minder. Eric voelde hoe het lichaam verslapte. Nog eenmaal dreef hij zijn wapen met alle kracht in de kop en het dier was onschadelijk gemaakt.

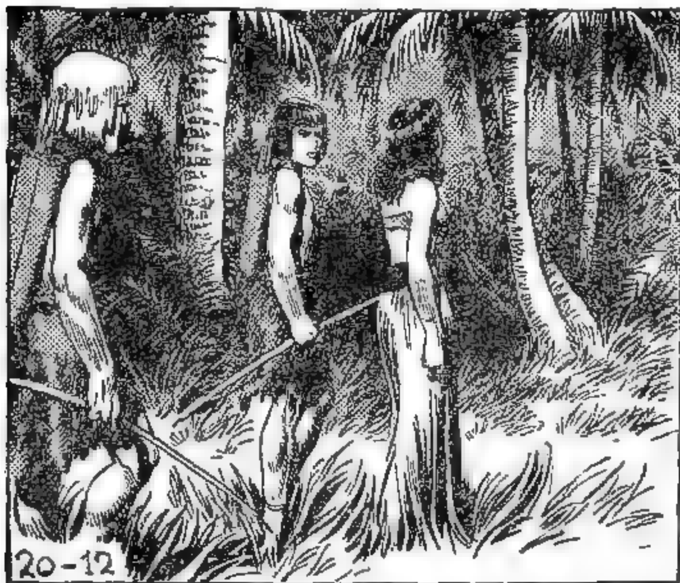
Halsa, die na de doorgestane angst nauwelijks nog een woord kon zeggen, waadde door het water naar Eric toe en schudde hem zwijgend de hand. Voor de zoveelste maal had zijn vriend hem van een afschuwelijke dood gered.

Ook het meisje slaakte een zucht van verlichting, doch Eric waarschuwde de beide anderen: « Verheug U niet te vroeg, we zijn nog niet aan de overkant. Het kan best zijn, dat zich hier nog meer van die dieren ophouden ».

Eric en Halsa namen het meisje tussen hen in en zonder hun aandacht ook maar een ogenblik te laten verslappen, staken ze het riviertje over.

Zij bereikten zonder ongelukken de andere oever. Eric beduidde het meisje, dat zij zo spoedig mogelijk het strand moesten trachten te bereiken en zonder aarzelen ging Aitka hen voor, de wildernis in.

Onderwijl hadden de twee bespieders zich geruisloos uit de voeten gemaakt en stonden nu, wat dieper het woud in, opgewonden te vertellen wat zij gezien hadden, terwijl een troepje woest uitziende inboorlingen zwijgend naar hen luisterde.

— Zijn we nog niet aan het strand? vroeg Eric, toen ze al enige tijd door de wildernis gelopen hadden.

— Het duurt niet lang meer, antwoordde Aitka hem, wij grote omweg gemaakt door andere uitgang in grot.

— Gelukkig maar, zuchtte Halsa, ik zal me pas veilig voelen als we goed en wel weer in de boot zitten en een heel eind van dit verwenste eiland af zijn. Ik kan er niets aan doen, maar ik heb zo'n voorgevoel, dat we eerst nog heel wat zullen meemaken.

— Ach wat, lachte Eric, ik geloof, dat uw verbeelding u parten gaat spelen. We hebben immers, na onze ontsnapping uit de grot geen sterveling meer gezien?

Eric zou stellig niet zo zorgeloos geweest zijn, indien hij had geweten, dat hun vlucht niet onopgemerkt was gebleven. De twee bespieders hadden verslag uitgebracht en een kleine groep inboorlingen volgde nu het spoor van de vluchtelingen, terwijl een paar anderen de hoofdmacht gingen waarschuwen.

Onwetend van dit alles vervolgde het drietal echter zijn weg. Tot het meisje echter plots haar hand op Halsa's arm legde. « Ssst! » fluisterde zij, « wij worden gevolgd!».

Eric en Halsa luisterden aandachtig en bijna gelijktijdig vernamen zij het knappen van takjes en het geritsel van bladeren. Even later riep Eric uit:

— Ja, het is zo, wij worden gevolgd, en wat erger is, zij halen ons in. Hoever is het nog naar het strand?

— Een half uur, fluisterde Aitka.

— Onmogelijk, besliste Eric, voor die tijd zouden ze ons sedert lang ingehaald hebben. Ze kunnen ieder ogenblik te voorschijn komen.

Hij wendde zich tot het meisje.

— Gij moet alleen verder gaan, drong hij aan. Wij zullen trachten hen hier tegen te houden. Ge moet naar het strand en daar op ons wachten. Wanneer we er binnen een half uur niet zijn, neem dan de boot en breng u zelf in veiligheid. Wij redden ons wel.

Het meisje wilde tegenspreken, doch Eric legde haar met een gebaar het zwijgen op en drong aan:

— Gauw, ge hebt geen ogenblik te verliezen. Wij komen u achterna.

Het meisje scheen nu in te zien, dat dit inderdaad de beste oplossing was en als een hinde verdween zij onder de bomen.

Eric keek rond zich.

— Het is hier een prachtige plek om de vijand af te wachten, besliste hij, terwijl hij zijn boog losmaakte. Zwijgend volgde Halsa zijn voorbeeld.

In de verte zagen Eric en Halsa de eerste inboorlingen naderen.

— Denk eraan, fluisterde Eric, vlug achter elkaar schieten, doch zorgvuldig mikken. Ieder schot moet raak zijn. Laat hen zo dichtbij komen als mogelijk is en wacht met schieten tot ge volkomen zeker van uw doel zijt.

Halsa knikte en nam evenals Eric een stuk of vier pijlen in de hand, waarmee hij de boog omkneld hield. Op die manier zou het straks mogelijk zijn een salvo van pijlen af te vuren, waardoor de vijand misschien zou denken, dat zij veel meer tegenstanders tegenover zich hadden, dan zij dachten.

Nu konden Eric en Halsa de aanvallers duidelijk zien naderen. De inboorlingen wisten nog niet, dat zij reeds ontdekt waren en volgden nog steeds de sporen van de drie vluchtelingen. In ademloze spanning lieten Eric en Halsa hen tot op enkele meters afstand naderen.

— Nu, fluisterde Eric en op hetzelfde ogenblik snorde een regen van pijlen door de lucht, die al onmiddellijk heel wat slachtoffers onder de niets vermoedende achtervolgers maakten.

Ondertussen had Aitka het strand bereikt, waar haar angst met iedere minuut groter werd. Ineens werd zij opgeschrikt door een wild gezang: Uit zee naderden een aantal kano's met felle oorlogskleuren beschilderd en bemand met een groot aantal gillende en schreeuwende inboorlingen.

Radeloos keek het meisje om zich heen, als om een schuilplaats te zoeken. Zij rende weer terug naar de bescherming van het bos, doch reeds schuurden de eerste kano's over het zand en een paar inboorlingen die aan land waren gesprongen, stormden met opgeheven knotsen op haar af.

Ondertussen was het gevecht in het bos in volle gang. Eric en Halsa hadden reeds heel wat aanvallers in het zand doen bijten, doch de achtervolgers die zich inmiddels van de eerste schrik hersteld hadden, werden steeds driester en drongen voortdurend dichter bij.

— Ik heb geen pijlen meer, fluisterde Halsa plotseling en Eric's gezicht verstrakte. Dat had hij in de hitte van het gevecht bijna vergeten. Hun pijlen raakten op en met hun dolken konden ze tegen een dergelijke overmacht nietst beginnen.

— Ik heb er nog eentje, antwoorde hij fluisterend, die is voor die grote kerel daar rechts. Ik heb een idee, dat hij de aanvoerder is. Zodra ik hem afgeschoten heb, gaan we er van door. Dat is onze enige kans; misschien raken ze ons spoor bijster.

Hij mikte lang en zorgvuldig en een verschrikte kreet bewees, dat hij goed had geraakt. Op hetzelfde ogenblik schreeuwde hij:

— Rennen! Zo hard als ge kunt!

En met grote sprongen verdwenen de beide mannen tussen de struiken.

Zonder omkijken holden ze door, tot ze van inspanning bijna geen adem meer konden halen. Doch het geschreeuw van hun achtervolgers bleef nog steeds achter hen opklinken.

Opeens trok Eric Halsa neer in een dicht varenbos.

— Beweeg niet, fluisterde hij. We moeten ons schuil houden. Dat is onze enige kans.

Roerloos bleven de twee vrienden op hun hurken zitten, in angstige spanning, of het hen zou gelukken hun achtervolgers om de tuin te leiden. Inderdaad werd het geschreeuw zwakker.

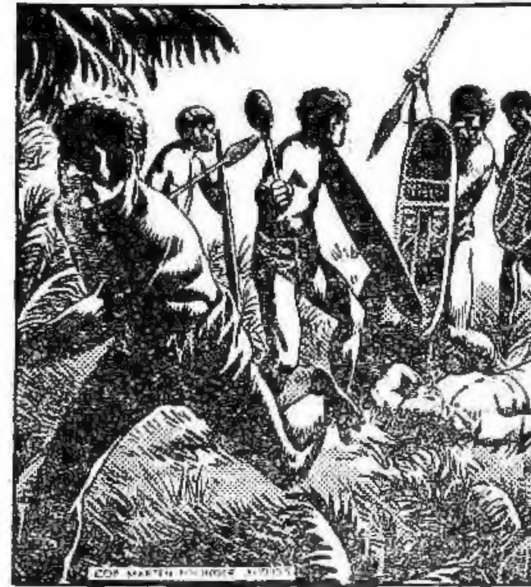
Ze zijn het spoor bijster, fluisterde Eric, nadat ze nog even gewacht hadden: ga mee. Nu hebben we een kans.

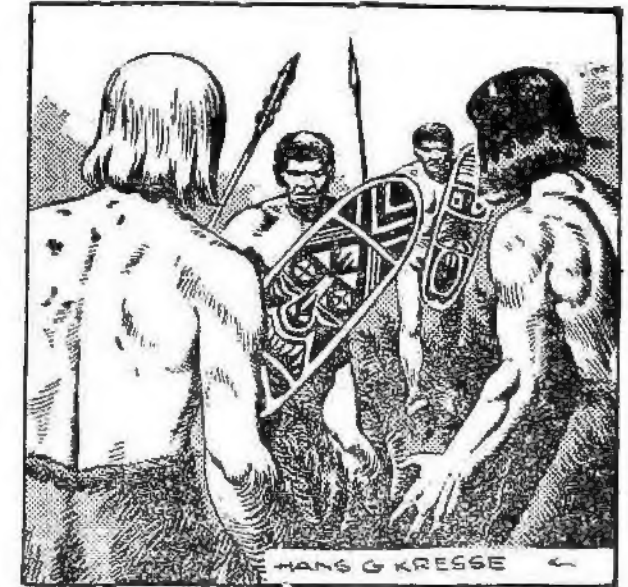
Ze zorgden er voor zo weinig mogelijk beweging te maken en slopen langzaam in de richting van het strand.

— Ik geloof, dat we het halen, fluisterde Eric, doch de woorden waren nog niet uit zijn mond, toen hij eensklaps bleef staan.

— Ik hoor iets voor ons uit, mompelde hij. Halsa hoorde het nu ook. Het geluid kwam snel dichterbij en plotseling zagen de twee vrienden de takken van elkander wijken en een aantal met knotsen gewapende wilden op zich afkomen. Op hetzelfde ogenblik klonk ook aan de andere zijde een triomfkreet: hun achtervolgers hadden hen opnieuw ontdekt en ze bevonden zich nu tussen twee vuren.

Het begint er lelijk voor ons uit te zien! mompelde Eric, toen van twee kanten de wilden op hen aanstormden. Het zal mij verwonderen als we hier heelhuids uitkomen. Maar in ieder geval zullen we ons tot het uiterste verdedigen.

Inderdaad was de toestand voor de twee vrienden hachelijk geworden. Uit de richting van het strand kwamen voortdurend meer wilden, terwijl van de andere kant hun vroegere aanvallers dreigend naderbij slopen.

Eric en Halsa, die, nu hun voorraad pijlen verschoten was, niets anders meer hadden dan hun dolken, klemden deze vastberaden in de vuist, vast besloten zich tot het uiterste te verdedigen.

Maar toen gebeurde er iets vreemds.

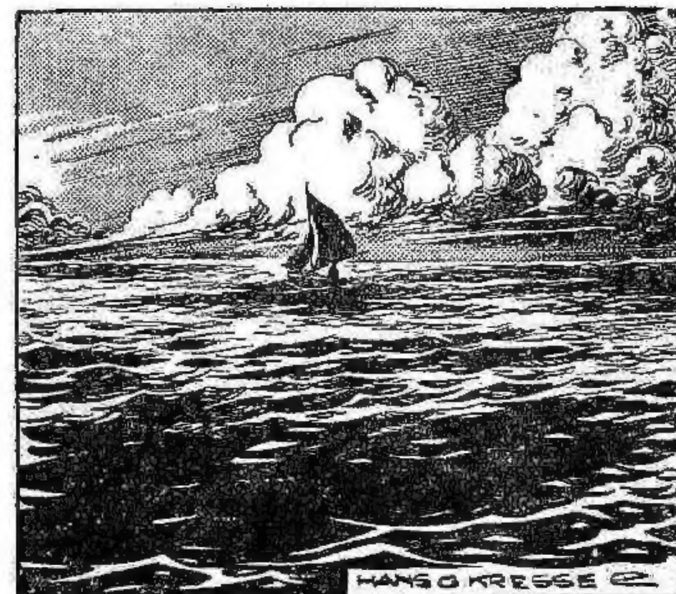
Toen de strijdmacht uit de kano's, zo dicht genaderd was, dat Eric en Halsa zich reeds schrap zetten voor de strijd, stormden de troep hen voorbij en rende met gevelde speren op de inboorlingen van het eiland af. Al spoedig waren zij daarmee in een hevig gevecht gewikkeld. Pijlen en werpspiesen snorden door de lucht en de twee vrienden, die midden tussen de strijdende partijen inzaten, moesten voortdurend oppassen, dat zij niet door een verdwaalde pijl werden geraakt. Het gevecht duurde niet lang. De overmacht van de aanvallers was te groot en al gauw sloegen de anderen jammerend en schreeuwend op de vlucht. Een deel van de aanvallers zetten de vluchtelingen achterna, maar twee van hen kwamen met dreigende gezichten op Eric en Halsa af.

Nu is het onze beurt! fluisterde Eric tot Halsa. Denk eraan, ze mogen ons niet levend in handen krijgen!

DE AVONTUREN VAN ERIC DE NOORMAN

Toen de inboorlingen hen wat dichter genaderd waren begonnen zij vriendelijk te lachen en spraken de twee vrienden geruststellend aan.

Eric en Halsa konden wel niet verstaan wat zij zeiden, doch uit hun hele optreden bleek dat zij geen kwade bedoelingen hadden.

— Zij willen geloof ik, dat wij met hen meegaan! merkte Eric eindelijk op. Hm! Ik wil wel eens weten, waar zij ons heen brengen!

— Goed! stemde Halsa in. Maar ik zou toch ook willen weten, wat er van Aitka geworden is. Zij zou op het strand op ons wachten. Als haar maar niets overkomen is!

— We zullen het gauw genoeg weten! voorspelde Eric. Want deze kerels willen, als ik mij niet vergis, ook terug naar het strand. Wij moeten hen volgen!

De twee vrienden gingen met hun redders mee naar het strand en even later stonden zij tegenover een wonderlijke figuur. Een enorme dikke en grijze inboorling, die, naar zijn kleding en de onderscheiding waarmee men hem behandelde te oordelen, het stamhoofd moest zijn, en naast hem stond Aitka, die de twee Noormannen met een blijde glimlach verzocht nader te komen.

— Dit is mijn vader. Hij hoorde wat er gebeurde en kwam hierheen om mij te redden, doch gij waart hem gelukkig voor. Het is hem dan ook een ware gunst U zijn erkentelijkheid te laten blijken. Vraagt vrij, NIETS zal hem te veel zijn.

— Een lading proviand uit dit wonderlijke eilandje is mijn enige en diepste wens, antwoordde Eric, vermits dit mij moet toelaten de terugtocht aan te vangen naar mijn vrouw en mijn rijk.

Na een paar uur kon Eric, na een roerend afscheid, en nagewuifd door de inlanders, zijn lange tocht huiswaarts aanvatten.

E I N D E

In deze reeks zijn verschenen :

1. DE REIS NAAR ATLANTIS
2. DE ONTVOERING VAN WINONAH
3. DE STRIJD TEGEN KIRASSO
4. DE WRAAK VAN DE EGYPTENAAR
5. DE SULTAN VAN AKAIIM
6. HET WATER DES LEVENS
7. HET STENEN AFGODSBEELD
8. DE ONDERGANG VAN ATLANTIS
9. SCHIPBREUKELINGEN IN ROME
10. DE VALSE KONING
11. DE MOORDENAAR VAN KONING WOGRAM — HET VERZOEK VAN TOVENAAR LAURI
12. DE ZON-AANBIDDERS
13. DE DODENRIDDERS
14. DE WONDEREN VAN MU

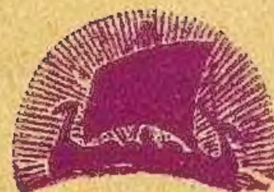
14a HET GEHEIM VAN HET GRAFGEWELF

Zullen weldra verschijnen :

15. ERIC IN HET HEMELSE RIJK —
16. STORM OVER CHINA

Ieder deel van « De Avonturen van Eric de Noorman » bevat een volledig en afzonderlijk verhaal

Uitgeverij : HET LAATSTE NIEUWS, Em. Jacqmainlaan, 105-107 - BRUSSEL